

Okura Sesleniş

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Temmuz 2021

Ertelenmiş düşlerin çetelesini tutuyorum ve kemiriyorum şiirin parmaklarını.

Ah, büyüdü dünyam: gecenin pervazında beklerken seni ve işte kavuştuk birbirimize.

Anlatacak çok şeyim vardı bir zamanlar şimdi ise kaptan köşkündeyim yalnızlığın belki de derme çatma bir cennettir içine tünediğim: ah, ben ve masam bir de çömdüğüm sandalyem nerede bulurum ben bu konforu söyle?

Kilitli yüreğimin ilk şifresi elbet umut diye çıktığım yolda ve birileri fısıldarken kulağıma:

“Unut, unut yeter ki...”

Unutulmayı görev edinmiş biri unutmayı denemeli de sahiden ve uzaktan el salladığım geçmişim ve kalan kırıntıları dostluğun ve tüm dostlarımla tarihin tozlu sayfalarında takılmışlığı...

Takılı aklım takık ruhum.

Rengimse illa ki pembe ve mavi.

Evet, karanlığın kızımı ben en sevdiğimse sessizliği gecelerin yine de eksik olmayan gürültüler var yok saydığım ah, hep de yok sayıldığım ve işte düştüm yine yola düşmeden başım öne düşmüşken de bir kere o ulvi aşka.

Huzurumsa kaçkın aklımın son macerası: hani, neresinden baksanız bir bilemediniz iki saattir huzurun yakasına yapıştığım ve iki saat bile dolmadan yine boşluğa daldığım lakin her kalemi elime aldığım da hoşluğun kollarına uzandığım ve beynamaz gölgelerin de çok uzağında hele ki gündüz denen teranede ne dikiş tutturdumsa artık...

Evin kızı: çok komik çünkü bir kızın evi bu.

Evin hanımı illa ki annem elbet hanımlıktan neyse düşen payıma ev işi haricinde her konuda ihtisas sahibiyim ve diplomalı bir kızın evinde yaşıyorum aslında yaşadığım çok farklı dünyalar var ve de duygular en azından çay demlemekte ihtisas sahibiyim elbet içmekte de.

Huzurun müdavimi olmayı dilediğim koca ömrün ertesinde hüznle kesişmişken yolum...

Umudu da katık ettiğim ve özgürlüğümü ilan ettiğim gecenin koynunda adeta bir gece feneri kalemin gözleri bense peşine takılmış dünde kalan ukdelerimi tamamlama hevesi ile didikliyorum hallaç pamuğu gibi elbet yüreğimi bir de alt belleğimi ki bilinci kayıt altına aldım mı çokça sıkıcı yazılar yazmak istemiyorum ve o uzun koridorları evin elbet aklıma ilk gelen Nobel ödüllü yazar ve yazma aşkımanın başında onun denemelerini okuduğumda yazarlık yapmak çok sıkıcı gelmişti bana desem yalan olmaz hani.

Yazarın vurguladığı üzere neresinden baksanız yazmak için edindiği ofisinde gün boyu volta atan tecrübeli yazar bir söyleminde aynen şunu söylüyor:

“Gün boyu yarım sayfa yazmışsam kendimi şanslı sayıyorum. Ola ki uzun metinler yazmış bulunayım ivedilikle yırtıyorum kâğıdı elbet yazma faaliyetinde bulunduğum mesai saatlerinde illa ki fişini çekiyorum telefonum.”

Hayli korkutucu ve sıkıcı bir girdap addettiğim bu döngüye dâhil olmak ya da olmamak gibi bir seçim hakkım bulunmadığı için ve de yüzme bilmeden bodoslama atladığım yazın dünyasında çok da cazip gelmeyen bu rutin ve sıkıcı mesainin benimle uyuşmadığını görmüş olsam bile yazarla benzer bir yol tutturmadım hele ki yazmanın çok başında olan amatör bir yazar olarak pek çok defa bırakmayı düşünmüş biri olarak da devamının getireceğime çok da emin değildim hani.

Neresinden baksanız, günde yarım sayfalık bir metni yaratmak için harcanan on saatlik mesaiyi de kale aldık mı bunca romanı ve denemeyi nasıl yazdığına akıl sır erdirmek çok da mümkün olmamıştı benim açımdan.

Düş iklimlerim elbet düşe kalka yaşarken düşe düştüğüm bir de aşka ve bildiğiniz aşklardan da değil hani ve ilk aşkıım iken canım babaannem ve biricik ilkokul öğretmenim akabinde kitaplara duyduğum aşk ve bilgiye ve öğrenciliği meslek edindiğim akabinde mesleklerime âşık olduğum sonra içine düştüğüm boşluk ve de uçurumun kıyısında gidip gelirken kendimi yazarken bulduğum ve miladım olmuşken yazma aşkımla pekişen yaşama sevincim.

Sekiz yıl geçmişken üstünden yazma filiyatı ile tanışıklığımın asla yazar ya da şair gibi bir unvanı kendime yakıştıramam hele ki amatör ruhla yaptığım her işte ve yaşadığım hayatı da bir oyun bahçesi görürken oyun hamuru gibi duygularımı giydirdiğim ve şekillendirdiğim bir gerçek üstüne de üç beş sayfa yazdım mı yok benden mutlusuz.

Nobelli yazarın pek çok kitabını okumaya başlamış olmamın ertesinde sonuna kadar gelemediğim için romanlarının, suçlu hissettiğimi de söylemeliyim kendimi ve yüzlerce sayfayı harmanlamış olması büyük başarı günden yarım sayfa yazan bir yazar olarak doğrusu onun yerinde olmayı asla istemezdim istemem

de işin ilginç öykündüğüm tek bir yazar da yok elbet pek çok yazar ve eseri. Kâh okuduğum kâh okunmayı bekleyen.

Ama ötesinde yazılmayı bekleyen de çok şey var hele ki sıra dışı mizacım ve ikilem yüklü varlığımla değil günüm gününe an'ım an'ıma uymazken illa ki gün içinde yoğunlaştığım bir ya da birkaç duygudan yola çıkıp yazacak bir şeyler buluyorum elbet sevgili okuruma layık olmak adına yazdıklarım bir şeyden öte yüreğe ve ruha hitap etmeli.

Öğrenci kimliğimle de her gün her farklı insandan nice şey öğrenirken seviyorum çok seviyorum bu dünyayı hele ki bundan on sene evveline kadar hayattan kopmuş biri olarak şükrediyorum Rabbime bana bu son kapıyı açtığı için...

Sevgilerimle...